

ønske. Jeg er derfor enig med min ærede Medforslagsstiller i, at § 7, tredje Stykke, om at Appel skal staa aaben til evige Tider, er i højeste Grad ødelæggende for denne Lovs Betydning. Naar man har iagttaget alle de Forsigtighedsregler, som bør opstilles, maa man finde sig i, at en Person, der havde kunnet gøre Indsigelse gældende, som maaske kunde have ført til, at Servituten var bleven opretholdt, muligvis ikke kommer til Kundskab derom. Sagen skal jo dog kundgøres i de offentlige Tidender og maa forudsættes som Følge deraf at vække nogen Opmærksomhed i den paagældende Egn.

Jeg ønsker at pointere ligesom det ærede Medlem, der talte, at deri, at Bestyrelsen for Kommunen, hvori Ejendommen ligger, skal stævnes ved Kommunalbestyrelsens Formand, ligger ikke nogen som helst Udtalelse om, at Kommunen har nogen reel Ret til at hævde Servitutter. Det er blot, fordi det undertiden er vanskeligt at afgøre, om en Servitut har offentlig Interesse, at dette særlig bestemmes. Det er for disse Tilfældes Skyld, at denne Indstævning særlig fastsættes, men om Kommunerne have nogen særlig Interesse, afgør Dømsstolene. Denne Bestemmelse under Litra f. maa i øvrigt sammenholdes med Bestemmelsen i Litra c. hvoraf det fremgaar, at hvis en Servitut i det tinglæste Dokument angives at være paalagt i offentlig Interesse, skal særlig Indstævning finde Sted for en Myndighed, der har at varetage saadanne Interesser, hvilket vel i Reglen vil være Kommunalbestyrelsen. Naar det servitutstiftende Dokument udtrykkelig indeholder Ord eller Sætninger, der vise, at Servituten er paalagt i offentlig Interesse, saa antager jeg ogsaa, at man i Almindelighed vil kunne sige, at den paagældende offentlige Myndighed, navnlig Kommunalbestyrelsen, har en Ret til at modsætte sig, at Servituten bortfalder. Altsaa, de Tilfælde, der omtales under Litra c. og Litra f., ere for saa vidt forskellige; i det første Tilfælde maa man antage, at der er en reel Ret, men i det andet Tilfælde behøver der ikke at være det, det er kun en rent formel Fremgangsmaade, at Kommunalbestyrelsen skal stævnes.

Justitsministeren (Goos): Jeg skal i al Korthed bemærke, at jeg kan tiltræde alle de Ændringsforslag, der ere stillede af Forslagsstillerne til Lovforslaget. Det vigtigste af dem er, hvad der ogsaa fremgaar af de stedfundne Udtalelser, Ændrings-

forslag Nr. 7 til § 7, at den ubegrænsede Adgang til Appel, som her er aabnet, saaledes som Forslaget er vedtaget i det andet Ting, udgaar. Jeg udtalte i det andet Ting, at ved en saadan Tilføjelse vilde Loven i mine Øjne tabe en væsentlig Del af sin Betydning, og det samme blev bekræftet af begge Forslagsstillerne her. Jeg glæder mig derfor ved, at dette Stykke vil udgaa — forhaabentligt — og Loven derved faa en Skikkelse, som virkelig giver den Karakteren af et betydningsfuldt Led i vor Retsordning.

Ændringsforslagene Nr. 4, 5 og 6 ere væsentlig redaktionelle. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 4 tror jeg, at det nu i den Form, som Forslagsstillerne sidst have givet det, er tilfredsstillende, og at det fjerner den lille Uklarhed eller Unøjagtighed, som maatte siges at klæbe ved Forslaget, baade saaledes som det tidligere var vedtaget her og som det var vedtaget i det andet Ting.

Med Hensyn til § 3 har jo Folketinget sat ikke mindre end tre ny Tilfælde ind, hvor særlig Indstævning skulde finde Sted. Jeg udtalte, at man kunde være betænkelig derved, for saa vidt Øjemedet derved vilde blive vanskeliggjort og ogsaa fordyret. Men paa den anden Side erkendte jeg, at hvor der var Tale om en særlig begunstigende Foranstaltning, Indførelse af et nyt Institut, var det ganske naturligt, at man tog alle Forsigtighedsregler med Hensyn til at varetage enkeltes Interesser og ikke gaa dem for nær. Og det fandt jeg i og for sig kunde siges i alle disse tre Tilfælde. Jeg vil udtale om det sidste Tilfælde, hvorom der ikke er stillet Ændringsforslag her, at det forstaar jeg paa den Maade, at der ikke er Tale om — ligesom ikke i denne Lov overhovedet — at afgøre, hvorvidt Kommunalbestyrelsen virkelig har nogen reel Ret i Sagen, men at der kun foreskrives særlig Indstævning for det Tilfælde, at den maatte have særlig Interesse, for at den da kunde varetage sin Beføjelse. — Med Hensyn til de to andre Tilfælde var det mig ikke straks klart, saaledes som Forslaget stillede i det andet Ting, at det var at opfatte som en Udvildelse af de Tilfælde, hvor der skulde være særlig Indstævning, men naar det er at opfatte saaledes, mente jeg at kunne tiltræde det i Principet, af den samme Grund, som jeg før anførte, at det skader ikke at være for forsigtig og tage saa mange Hensyn som muligt. Men jeg tror, med Forslagsstillerne, at saaledes som det var formuleret i det andet Ting, frembød